

ЦЕНАТА НА ТОВА ДА ИЗВЪРВИШ ЦЕЛИЯ ПЪТ С БОГ

Дейвид Уилкерсън
11 Юни 2006

Един от най-добрите начини да си изгубиш приятелите и да бъдеш отхвърлен от всички е да извървиш целия път с Бог. Приеми сериозно духовните неща, остави всичките си идоли, обърни се към Господ с цялото си сърце и бъди обладан от Исус, спри да обръщаш внимание на света и изведнъж ще се превърнеш в религиозен фанатик! И ще преживееш най-голямото отхвърляне в живота си.

Когато ти беше хладък, имаше вид на благочестие без сила, когато не само вършеше грехове, но беше и прекалено свят, ти не представляваше проблем за никого, дори и за дявола. Нещата бяха тихи, ти беше приет. Ти беше просто един от онези половинчати вярващи.

Но ти се промени. Огладня за Бог. Разбра греховете си и вече не можеше да си играеш на църковни игри. Покая се и се обърна към Господ с цялото си сърце. Паднаха идолите. Започна да се ровиш в Божието Слово. Спря да преследваш материалните неща и се превърна в обладан от Исус. Влезе в ново ниво на разбиране и започна да виждаш неща в църквата, които дотогава никога не те бяха притеснявали. Вече чуваш неща от амвона, които разбиват сърцето ти. Виждаш как други християни правят компромиси, точно както и ти преди. Затова те боли толкова много. Събудил си се, обърнал си се, имаш съкрушен дух. И Бог вече ти е дал бреме за църквата.

Но вместо приятелите ти да се радват и да те разбират, те си мислят, че полудяваш! Присмиват ти се, подиграват ти се, наричат те фанатик.

Моисей беше чудесно докоснат от Божията ръка и прозря робството на Божия народ – „му дойде на сърце да посети братята си, израилтяните... „ Моисей беше толкова въодушевен от великото откровение за освобождението, което беше получил, че изтича да го сподели с братята си. „Като мислеше, че братята му ще разберат, че Бог чрез неговата ръка им дава избавление; но те не разбраха.“ (Деяния 7:23, 25). Моисей беше най-смирения човек на земята, той беше изцяло предаден на Бог. Той не се изживяваше като светец, а се движеше в Бог пророчески. Той искаше братята му да чуят и видят онова, което щеше да направи Бог. Вместо това те го отхвърлиха като казваха: „Кой те направи началник и съдия над нас?“ „За какъв се мислиш?“ Един ден щяха да разберат, но не сега.

Когато Светият Дух ме събуди преди години, когато започнах да виждам призива Му към святост и започнах наистина сериозно да ходя в истината и Божието Слово се превърна в моя живот, и когато започнах да виждам неща, които никога дотогава не бях виждал, исках да споделя това с всички. Обаждах се на проповедници по телефона и им казвах какво ми беше казал Бог. Пред мнозина, които идваха в офиса ми, аз отварях Библията и посочвах славните истини за пълно предаване и чистота на сърцето. Мислех си, че и те ще го разберат. Мислех си, че ще обикнат Словото и ще паднат на колене с мен да се молят за ново докосване от Бог. Вместо това повечето от тях просто премигваха. Казваха неща като: „Сигурен ли си, че малко не преминаваш границата?“ Или: „Това е малко тежичко за мен.“ И колкото повече търсех Бог, толкова по-рядко ги виждах. Това беше нещо като студена война, която беше хвърлена в лицето ми. Те не искаха да слушат.

Ако това се е случило и на теб след като Бог те е събудил – не си сам. Искам да ти покажа и да те предупредя чрез Божието Слово какво те очаква, ако си решил да извървиш целия път с Бог. Можеш да очакваш 3 реакции: 1. Ще бъдеш отхвърлен. 2. Ще бъдеш изключен. 3. Ще бъдеш убит с камъни.

Ще бъдеш отхвърлен

Исус предупреди: „Ако бяхте от света, светът щеше да любя своето; а понеже не сте от света, а аз ви избрах от света, затова светът ви мрази.“ (Йоан 15:19). Покажете ми вярващ, който обича истината и я живее и аз ще ви го покажа като такъв, който ще бъде отхвърлен и преследван от цялата хладка църква. Откажи се от този свят и те ще се откажат от теб. Исус имаше много последователи докато словото, което проповядваше не стана твърде тежко, твърде разрушително. Тълпата, която обичаше чудесата чу идеите Му и Го остави като казваше: „Твърде тежко е! Кой може да го приеме?“ Исус се обърна към 12-те и попита: „И вие ли ще си тръгнете?“ Или: „Словото Ми твърде тежко ли е и за вас?“ Петър отговори: „При кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот.“ Не, Петър и останалите нямаше да си тръгнат понеже словото, за което повечето хора бяха казали, че е трудно, беше обичано от тях понеже произвеждаше в тях вечни стойности. Те щяха да останат в истината, без значение от цената.

Това е проблема, пред който трябва да се изправи всеки християнин в тези последни дни: ще оставиш ли истината, която те осъжда, истината, която посочва греха ти, истината, която премахва, коригира и събаря идолите ти? Истината, която те кара да премахнеш погледа си от нещата от този свят, от егоизма и материализма? Или ще се обърнеш към проповеди, които ти чешат ушите, успокояват те, проповядват ти, че всичко е наред? Ще позволиш ли на Светият Дух да те изпита? Да те изобличи?

Истината освобождава. Освобождава от мъртви проповедници, от мъртви пастори, от мъртви традиции, от доктрини на демони. Освобождава от общение, което те отделя от истината, понеже е „твърде нелюбящо“ както го наричат те. Тези, които обичат и практикуват истината искат да отидат при светлината, да бъде изобличено всяко тайно дело. Исус каза: „Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината и не отива към светлината, за да не би да се открият делата му; а който постъпва според истината, отива към светлината, за да се явят делата му, понеже са извършени в Бога.“ (Йоан 3:20-21). Действителната истина винаги

изобличава всяко скрито нещо. Когато Исус започна да осветлява скритите им грехове, религиозните евреи искаха да Го убият. Исус каза: „Зная, че сте Авраамово потомство, но пак искате да Ме убиете, защото за Моето слово няма място във вас.“ (Йоан 8:37). „А сега искате да убиете Мен, Човека, който ви казах истината“ (стих 40). „Който е от Бога, той слуша Божиите думи; вие затова не слушате, защото не сте от Бога.“ (Йоан 8:47)

Божие Слово казва: „И тогава ще се открие беззаконният, когото Господ Исус ще премахне с дъха на устата Си и ще унищожи с явлението на пришествието Си, този, чието идване е според действието на Сатана, съпроводено с всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса и с всичката измама на неправдата, за онези, които погиват, защото не приеха любовта на истината, за да се спасят. И затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват на лъжата, та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение в неправдата.“ (2 Солунци 2:8-12)

Има цели множества християни днес, които не обичат истината. Бог казва, че това е така поради таен грях - „изпитват удоволствие в безчестието“. Тези извършващи компромиси, обичащи удоволствията хора живеят в ужасна измама. Както и евреите по времето на Исус, те са убедени, че виждат. Те вярват, че са Божи деца и бясно отхвърлят всяко слово, което изобличава дълбоките им тайни и похот. Нещо различно от истината е завладяло сърцата им. Те не търсят истината като скъпоценен камък. Вместо това се гушкат в някое тайно удоволствие, някой идол, някой любим грях.

Отбележете си – онези, които ви отхвърлят, онези, които ви изоставят поради истината имат добра причина да направят това. Те ви разглеждат като заплаха за нещо скъпо за тях. Отделения ви от света живот е изобличение за компромисите и хладкостта им.

Павел писа на Тимотей: „Всички, които са в Азия, се отвърнаха от мен“ (2 Тимотей 1:15). Павел беше дал всичко от себе си за онези хора, предавайки им целия Божи съвет. Той беше непорочен пред тях, свят, безукорен. Той беше отхвърлен от църквата в Азия, а собствените му духовни деца го избягваха. Защо?

Павел беше в затвора. Той страдаше. Изпитваше голяма мъка – окован във вериги, „затворник за Господ“. Но един нов учител се беше прочул – учител, който беше донесъл послание на просперитет, което гъделичкаше ушите им. „Ковачът Александър ми стори много зло; Господ ще му върне според делата му“ (2 Тимотей 4:14).

Името Александър означава „човек, който угажда на хората“. Александър и Именей бяха учители на лъжливото евангелие, което обслужваше плътта. Именей беше кръстен на „кучето от сватбите“. Това изобразява евангелие на любов, празненство, угаждане на хората, но без святост. Павел предаде и двамата на Сатана, за да бъде унищожена плътта им, така че да се научат да спрат да богохулстват (1 Тимотей 1:20). Предаването им на Сатана не беше за унищожението на телата им, а за това да бъде унищожена плътската доктрина. Това беше опит, чрез който щяха да се научат да „спрат да богохулстват“. Как можеха да се научат, след като бяха мъртви? Тези доктрини отричаха всяко страдание, всяка трудност.

Павел каза, че те бяха отпаднали от истинската вяра и оправдаваха греха, съвестта им не беше чиста. Отпаднаха от вярата си като поучаваха неща, които се харесваха на хората. Отхвърлиха Павел понеже считаха, че е изгубил свободата си. Те разглеждаха това като липса на вяра. Според тях дявола беше хвърлил Павел в затвора. Щом Павел е толкова свят, щом проповядва, че Бог е всемогъщ, защо страда? Те се „срамуваха от оковите му“. А има християни днес, които ще те отхвърлят, ще се срамуват от теб, понеже преминаваш през някое изпитание или скръб, или пък болест.

Ще те изгонят!

Исус предупреди: „Ще ви отлъчат от синагогата; даже настава час, когато всеки, който ви убие, ще мисли, че принася служба на Бога.“ (Йоан 16:2). Исус каза: „Казвам ви тези неща за да не се съблазните... Не се изненадвайте когато хладката църква ви отлъчи, понеже те не познават нито Мен, нито Отец Ми.“

Исус изцери млад мъж, който беше роден сляп. Той беше заведен в църквата, за да го разпитат религиозните фарисеи. Очите му бяха отворени, той виждаше! Той каза: „Едно зная – че бях сляп, а сега виждам.“ (Йоан 9:25). Зарадваха ли се те за това, че онзи младеж прогледна? Не! „Те в отговор му казаха: Ти цял в грехове си роден, и нас ли учиш? И го изпъдиха навън.“ (Йоан 9:34)

Този изцереен слепец изобразява святия остатък – онези, чиито очи са отворени за Божията святост. Давай, свидетелствай като него: „Преди бях сляп, а сега виждам!“ Ще те изгонят казвайки: „Кой те направи наш учител?“

Ако се опиташ да изминеш целия път с Христос, трябва да се подготвиш да носиш Неговия укор! „Защото заради Теб понесох присмех, срам покри лицето ми. Отчуждих се от братята си и чужденец станах за синовете на майка си, защото ревността за Твоя дом ме изяде и укорите на онези, които укоряват Теб, паднаха върху мен.“ (Псалм 69:7-9). Това говори преди всичко за страданията на Христос, затова че както беше Той в света, така сме и ние! Ако преследваха и укориха Него, ще постъпят по същия начин и с онези, които умират и се отричат от себе си. Кой укори Христос? Кой стовари срам върху главата Му и обяви името Му за мръсно? Съсредоточената около човека църковна тълпа!

Отлъчването на благочестивите вярващи е най-голямата награда, която съсредоточената около хора църква може да им даде! Чувам християни да казват: „Църквата ми е мъртва, не ми харесва онова, което се случва, но Бог ме е поставил там! Ще стоя там и ще се опитам да променя нещата.“ Това може да е опасно, анти-библейско. Ние трябва да излезем от всичко, което идва от Вавилон! Може да те държи някоя традиция. Може да не си готов да изминеш целия път с Бог както си мислеше. Може да са старите ти приятели.

Павел влизаше в синагогите навсякъде където ходеше „каквото му беше обичая“ (Деяния 17:2). Той проповядва на онези слепи хора, които ходеха там от Исаия, казвайки: „Защото аз ще извърша едно дело във вашите дни – дело, което никак няма да повярвате, ако и да ви го разкаже някой.“ (Деяния 13:41). Той се опитваше много силно да ги убеди, надявайки се, че ще го чуят. Но в крайна сметка Павел чу посланието от Исаия да гърми в душата му: „По

никакъв начин няма да ти повярват, дори и да стоиш при тях и да им го заявиш!“ Обърнете внимание на това предупреждение – направи като Павел и си отиди! Той „отърсих против тях праха от краката си“ (Деяния 13:51). Павел каза на онези религиозни евреи: „Нужно беше да се възвести първо на вас Божието слово; но понеже го отхвърляте и считате себе си недостойни за вечния живот, ето, обръщаме се към езичниците.“ (Деяния 13:46)

Ако се намираш в общение или в църква, която е чула истината и се отвърнала: „Остави ги!“ Излез от там или децата ти може да се върнат към греха! Забрави да казваш: „Е, децата ми имат приятели там.“ Да, а всички те може да пораснат без да са изобличени за грях, поради липса на сила или на Божието присъствие. Ти няма да промениш нищо, по никакъв начин! Но те може да променят теб. Какво общо има светлината с тъмнината? „Излезте изсред тях и се отделете“, казва Господ, „и не се допирайте до нечисто“, и: „Аз ще ви приема“ (2 Коринтяни 6:17).

Ще бъдеш убит с камъни!

Мнозинството ще те убие с камъни! „И хвърляха камъни върху Стефан, който се молеше и казваше: Господи Иисусе, приеми духа ми!“ (Деяния 7:59). Кой уби Стефан? Най-престижният религиозен съвет по онова време! „И го докараха в Синедриона...“ (Деяния 6:12). Един човек стоеше срещу тълпата!

Ето ви човек, чиито „очи гледаха Исус!“ Но го мразеха. Чуйте омразата на тези религиозни фанатици: „А като слушаха това, сърцата им се късаха от яд и те скърцаха със зъби срещу него.“ (Деяния 7:54). „Запушиха ушите си и единодушно се спуснаха върху него“ (стих 57). Какво толкова имаше в онзи религиозен човек, което разгневи религиозната тълпа до такава степен? Той проповядваше истина, която им преряза сърцето. „Коравовратни и с необрязано сърце и уши! Вие винаги се противите на Светия Дух; както бащите ви, така и вие.“ (стих 51). „вие... приехте закона... и не го опазихте.“ (стих 53). Той трябваше да проповядва истината! Сърцата им все още бяха залепени за света, оковани с похот. Те познаваха Божия закон, но отказваха да му се покорят. Те разпънаха Христос.

Двуострият меч на истината беше прерязал сърцата им много дълбоко. Но това, което стовари гнева им върху него беше неговото свидетелство от отвореното небе. „А Стефан, като беше пълен със Свети Дух, погледна към небето и видя Божията слава и Иисус, стоящ отдясно на Бога; и каза: Ето, виждам небесата отворени и Човешкия Син, стоящ отдясно на Бога. Но те, като изкрещяха със силен глас, запушиха ушите си и единодушно се спуснаха върху него, и го изведоха вън от града, и го замеряха с камъни.“ (Деяния 7:55-58)

Стефан изобличи примесите, двойните стандарти! „И в онези дни те направиха теле и принесоха жертва на идола, и се веселяха в делото на собствените си ръце. Тогава Бог се отвърна и ги предаде да служат на небесното войнство, както е писано в книгата на пророците: „Доме израилев, на Мен ли принасяхте заклани животни и жертви четиридесет години в пустинята? Напротив, носехте скинията на Молох и звездата на бога Рефан, изображенията, които си направихте, за да им се кланяте. Затова ще ви преселя отатък Вавилон.“ (Деяния 7:41-43)

В това време на благодат, ако погледнеш похотливо някоя жена, в Божите очи си извършил прелюбодейство. Ако мразиш – си убиец. И ако срещу теб са отправени мръсни думи за това, че си изминал целия път с Бог – те убиват с камъни! „Устните на безумния причиняват препирня и устата му предизвиква бой... Думите на клюкаря са като сладки зальци и слизат вътре в корема.“ (Притчи 18:6, 8). „Които острят езика си като меч и прицелват стрелите си — горчиви думи“ (Псалм 64:3).

Исус каза притчата за стопанина, който имаше лозе и изпрати слуги за плода по време на жетва. „И лозарите, като хванаха слугите му, един биха, друг убиха, а трети с камъни пребиха.“ (Матей 21:35). Така е и днес! Бог е изпратил святите Си стражи да съберат плода от лозето Му. Но вместо това се води война на думи, убива се чрез омраза, убива се с камъни с остри думи.

Днес разполагаме с „приятелите на Стефан“, които могат да кажат: „Виждам отворено небето!“ Точно това ясно видение за Исус, това пронизващо слово от истината, е което предизвиква гняв в онези с необрязаното сърце!

Израилтяните се опитаха да убият с камъни и Исус Навиев и Халев. 10 шпиони обезкуражиха Божия народ като казаха: „Не можем да извървим целия път. Има твърде много гиганти! Твърде много високи стени!“ А Халев каза: „Да вървим напред и да я завладеем, защото със сигурност ще я превземем!“ (Числа 13:30). Но те казаха: „Да си поставим началник и да се върнем в Египет!“ (Числа 14:4). „И Исус, синът на Навий, и Халев, синът на Ефоний, от онези, които бяха разузнали земята, раздраха дрехите си; и говориха на цялото общество на израилевите синове и казаха: Земята, която обходихме, за да я разузнаем, е много, много добра земя. Ако ГОСПОД има благоволение към нас, Той ще ни въведе в тази земя и ще ни я даде — земя, където текат мляко и мед. Само не въставайте против ГОСПОДА и не се страхувайте от народа на земята, защото той е хляб за нас! Защитата му се оттегли от него, а ГОСПОД е с нас; не се бойте от тях! Но цялото общество каза да ги убият с камъни. Тогава ГОСПОДНАТА слава се яви в шатъра за срещане пред всичките израилеви синове.“ (Числа 14:6-10)

Исус Навиев и Халев не ме притесняват в тази история, понеже Бог беше с тях. Притеснявам се за онези Божи хора, които скърцаха със зъби и искаха да ги убият! Защо призив за покорство трябваше да предизвика такава реакция у тях? Вижте призива! Аз съм убеден, че когато сърцето веднъж е уловено от идол или похот, неверието взема връх. Компромиса и неверието ходят ръка за ръка. След което всяка проповед срещу компромиса ги дразни и те започват да се борят срещу Бог, докато сляпо изповядват името Му.

Предупреждение

Как трябва да реагира праведният, когато е отхвърлян, отлъчван или бит с камъни? Исус се държа като агне „и не отвори уста“. Не докарвайте огън от небето върху онези, които злоупотребяват с вас. „Защо по-добре не останете онеправдани?“ (1 Коринтяни 6:7). „Като ни хулят — благославяме, като ни гонят — търпим“ (1 Коринтяни 4:12). „Молете се за онези, които ви наскърбяват.“

Нямам време за арогантни, самозвани пророци, които отговарят на нападките или заплашват, или хулят. Когато Семей се изправи на хълма и хвърляше камъни по Давид, докато бягаше от Ерусалим и Авесалом, командира на армията каза: „Защо това мъртво куче да кълне господаря ми, царя?“ Давид отговори: „Нека кълне... ГОСПОД ще ми върне добро вместо неговата клетва днес.“ (2 Царе 16:6, 9, 10, 12)

Моисей извървя целия път, чак до планината, остана с Бог „и лицето му светеше“. И въпреки, че всички го видяха – то светеше толкова силно, че той трябваше да сложи покривало на лицето си, самия той „не знаеше, че кожата на лицето му блестеше“ (виж Изход 34:29). Той дори не знаеше, че Божията святост се отразяваше в него. Моисей, както и Стефан, не се надуваше с Божието докосване. Те не се направиха на пророци. Не заплашваха, не казаха, че имат „нови“ или „специални“ откровения. Не сложиха желязна маска, нито излъчваха фалшива набожност. Смирението е белега за душа напълно зависима от Христос. Без абсолютно никаква гордост, никаква изключителност!

Наградата за това да изминеш целия път

Коя е наградата? Това, че Христос ще стои до теб! Има още много награди по пътя, но аз ще спомена само тази, защото това е всичко, от което някога ще се нуждаем. Павел беше затворен в замък в Ерусалим, а цялата религиозна система се опита да го убие. Църквата се беше надигнала. Той беше обвинен за това, че „е омърсил светилището, че е проповядвал лъжеучение“. Дори и войниците се „страхуваха да не би да разкъсат Павел на парчета“, така че го отведоха насила и го заключиха в замък. „И през следващата нощ Господ застана до него и каза: Дерзай, Павле! Защото както си свидетелствал за Мен в Ерусалим, така трябва да свидетелстваш и в Рим.“ (Деяния 23:11)

Самият Бог говори с Павел, а не ангел! И то какво слово: Дерзай! Има още! Но ти можеш да се изправиш пред всичко и всички ако знаеш, че Господ стои до теб!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2006 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Cost of Going All the Way with God](#) / [Цената на това да извървиш целия път с Бог](#)